

C. M. Jespersen: Det er kun om Lovudkastet i det Hele, jeg skal tillade mig at udtale mig. Naar jeg i Modsetning til den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 3die Valgkreds (W. Erichsen) maa erklære, at jeg selvfølgelig vil stemme for denne Lov, saa maa det dog være mig tilladt at udtale det Ønske, at det maa være sidste Gang, at vi her i Rigsdagen bevilge en saadan Krigsskat, en saadan Indkomsskat. Beiringelsen for, at et saadant Ønske kan blive opfyldt, er naturligvis, at vor høitærede Finanzminister, som ja er Sjælen i Statsstyrelsen, tiltager sig den Kraft over denne, at han faaer gennemført saadanne gennemgribende Besparelser og Reforme, at en Balance imellem Indtægter og Udgifter kan tilveiebringes uden en saadan Extraskat, og navnlig er der Besparelser og Reforme, som man, hvad ogsaa selv den ærede Minister idag har berørt, maa have for Øie, nemlig Udgifterne til Armeen og Flaaden. Jeg skal naturligvis ikke indlade mig i nogen Detail paa dette Spørgsmaal, men jeg skal blot udtale, at ligesom jeg formener, at det er det Naturlige, at vore Udgifter dertil indskrænkes i Forhold til Landets formindskede Størrelse og Folketal, saaledes vilde jeg ogsaa finde det rigtigt ifølge Bestaffenheden af den Politik, som vi formeentlig for Fremtiden maae følge, nemlig en reen Fredspolitik, at man selv end hyderligere nedsatte disse Udgifter, hvis det er fornødent for at faae Ligevægt imellem Indtægter og Udgifter. Jeg maa nemlig holde for, at Hovedpunktet i, Hovedgrundlaget for dette Spørgsmaal, hvor stor Hæren og Flaaden bør være, er, hvorvidt Udgifterne til dem i Forening med de andre fornødne Udgifter til Statshuusholdningen kunne udredes uden Paalæg af extraordinære Skatter. Min Anstuelse om Ønskeligheden af gennemgribende Reforme og Besparelser staaer i en naturlig god Harmoni med den Politik, som jeg troer, det maa være vort Fædrelands Sag i Fremtiden at følge, nemlig som sagt en reen Fredspolitik, hvorved der vil gives de materielle Kræfter No og

Veilighed til en saadan Udvikling, at vi ved indre Velstand, Kraft og Bevære i Befolkningen kunne sættes istand til at gjenvinde Noget af det, som vi have tabt som Følge af den ulykkelige Krig. Naar jeg saaledes udtaler mig for Ønskeligheden af, at det maa være sidste Gang, at vi her vedtage en Lov om en Krigsskat eller Indkomsskat, saa er dette ogsaa en Følge af, at jeg er en bestemt Modstander af en saadan Stat. I saa Henseende staaer jeg paa det modsatte Standpunkt af det ærede Medlem for Mariager (A. Hage). Jeg er imod en saadan Skat, fordi jeg holder mig overbevist om, at den ikke passer til vore Forhold paa Landet og i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn; om den passer her i Kjøbenhavn, skal jeg lade være usagt; det er muligt, at det er Tilfældet, thi Forholdene ere her anderledes, der findes her meget store Formuer og endnu flere større Indtægter. Det er min Overbeviisning, at naar vi skulle indføre, ja gennemføre en rigtig Indkomsskat, maae vi naturligvis komme til at forlade det i denne Lov vedtagne Contingentsystem, et System, der jo gaaer ud paa, at Staten holder sig til de enkelte Communer med Fordring paa en bestemt Sum, overladende til hver af disse at fordele samme efter visse Regler paa deres Beboere, et System, hvis Rigtighed vistnok kun foreløbigt kan anerkjendes, og som det er min Overbeviisning, i Længden ikke vil kunne holde sig, forsaavidt man gaaer ud paa at ville have en retfærdig Indkomsskat, og saasandt man ikke i Længden vil kunne forsvare at bestaae Statens forskjellige Borgere saa høist forskjelligt, som Tilfældet meget ofte vil være ved at følge dette Contingentsystem. Jeg holder mig, som sagt, overbevist om, at det kun er foreløbigt, at man bringer det til Anvendelse, men at det ved en endelig Gjennemførelse af en rigtig og retfærdig Indkomsskat ikke gaaer an, at Staten saaledes stiller sig ligeoverfor de enkelte Communer med Fordring paa, at disse skulle udrede en bestemt Sum, hvorimod Staten da maa fremsætte Fordringen